

ANTAVATKO KUOLLEET ITSESTÄÄN TIETOA?

Pekka Ervastian esitelmä 24.2.1924

Antavatko kuolleet tietoa itsestään? – Tähän kysymykseen voisimme vastata kertomalla kaikellaisia esimerkkejä siitä, kuinka kuolleet ovat antaneet tietoa itsestään. Luulen, että on paljon ihmisiä nykyaikana, paljon teidänkin joukosta, jotka ovat vakuutetut siitä, että kuolleet antavat tietoa itsestään. Kuolleet voivat joko kummitella tai sitten välittäjien, mediumein avulla antaa itsestään tietoa. Hyvin monet ihmiset meidän aikanamme, niinkuin kaikkina aikoina, ovat nähneet kummituksia, ovat jollain tavalla kokeneet vainajien läsnäoloa; jos eivät ole suorastaan nähneet heitä, ovat kuolleet tai nähneet heidän aikaansaavan joitakin liikkeitä tai huonekalujen siirtoa ja heittelyä. Ja monet ihmiset ovat myöskin meidän aikanamme välittäjien kautta saaneet tietoa kuolleitten maailmasta. Monet ovat olleet mukana semmoisessa spiritistisessä istunnossa, jossa on esiintynyt vainaja silminnähtävästi. Moni on saanut henkiolennolta vastaanottaa pienen kuiskeen tai jotain muuta. Ja moni on semmoisessa istunnossa ollut mukana, että vainaja on antanut tietoa itsestään jonkun ihmisen puheen kautta tai kirjoituksen avulla tai niin yksinkertaisella tavalla, kuin on psykografin käyttäminen, jonka kaikkein yksinkertaisin ja lapsellisin muoto on pienen lasin siirtäminen käden avulla kirjaimesta kirjaimen. Silläkin tavalla on voinut tulla tietoja, jotka istunnossa oljoiden mielestä ovat todellisia tietoja toisesta maailmasta, koska on voinut tulla sanomia, jotka ovat voineet olla ennustavia tai muuten ovat kertoneet semmoisista asioista, joista eivät muut, kuin vainaja ja joku läsnäolijoista on ollut tietoinen.

Nämä kaikki tämmöiset kertomukset ovat ihmisissä herättäneet sen ajatuksen, että kuolleet voivat antaa tietoa itsestään ja että me elävät ihmiset voimme siis välillisesti joutua kosketukseen vainajien maailman kanssa.

Meidän tarkoituksemme tänään ei kuitenkaan ole kertoa mitään tämmöisiä tapauksia, jolloin vainajat ovat antaneet tietoa itsestään. Tarkoituksemme ei ole puhua kummituksista ja spiritistisistä ilmiöistä siinä mielessä, että niiden kautta tulisimme vakuutetuiksi siitä, että vainajia on olemassa ja että he elävät jossain näkymättömässä maailmassa. Se ei ole meidän tarkoituksemme, sillä me lähdemme siitä edellytyksestä, että vainajat yhä elävät. Siitä me lähdemme tällä kertaa, emme yritäkään todistaa, että elämää on kuoleman jälkeen, että vainajia on olemassa. Sen asian pidämme aivan luonnollisena, pidämme sen aivan varmana. Meidän mielestämme on aivan selvä asia, että ihminen kuoltuaan yhä vielä elää, että henkimaailma on olemassa, että elämä on olemassa kuoleman jälkeen. Ja meidän kysymyksemme, antavatko kuolleet tietoa itsestään, se koskee sitä puolta asiaa, että me kysymme, jos toisilla sanoilla ajatuksemme ilmaisemme, ovatko ne, jotka antavat tietoa itsestään, vainajia ja kuolleita, ja missä määrin ovat heidän ilmoituksensa ja sanomansa luotettavia, missä määrin ne ovat päteviä.

Tähän kysymykseen emme tietenkään osaa vastata, ellei meillä ole syvempää tietoa kaikista kuolemanjälkeisistä asioista. Sillä jos meillä olisi käytettävänä ainoastaan se materia, mikä on saatavissa kuolleitten ja vainajien ilmoitusten kautta, jos meillä olisi ainoastaan se aineisto, silloin me emme voisi tehdä muuta kuin johtopäätöksiä. Mutta nyt me tiedämme, että on paljon tieteellisiä tutkijoita, jotka ovat koettaneet näitä asioita tutkia ja menetellä mahdollisimman tieteellisesti kaikkien sanomien suhteen, joita on saatu. Ja he ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että verrattain harvoin voi olla vakuutettu siitä, että se, joka antaa tietoa itsestään, todella on vainaja. Useimmissa tapauksissa ovat kriittilliset tutkijat tehneet sen huomion, että noita tiedonantoja voi selittää toisella tai toisella tavata. Ne eivät todista, että vainaja on ollut niitä antamassa. Ne voivat saada alkunsa psyykkisistä syistä.

Ihmisen sielussa on paljon tutkimattomia aloja. Koko se ala, jota nimitetään alitajunnaksi, on vielä tutkimaton. Se sisältää paljon asioita, joita me emme vielä tunne. Jos olemme spiritistisessä istunnossa ja saamme tiedonantoja kuolleista, niin kriittinen tutkija ei usko umpimähkään, vaan hän koettaa saada tietoa, millä tavalla ne ovat voineet tulla, millä tavalla läsnäolevat ihmiset voivat vaikuttaa niiden syntymiseen.

Sillä tavalla kriittinen tutkija menettelee, ja meidän mielestämme hän on liian epäuskoinen, kun hän koettaa hirveästi selittää ja selittää asioita, jotka tuntuvat aivan luonnollisilta. Miksi ei ottaa asioita luonnolliselta kannalta ja uskoa, että tuossa on vainaja antanut tietoa itsestään?

Sillä tavalla menettelevät kriittiset tutkijat. Mutta kuten sanottu, he osaavat nojautua ainoastaan niihin aineistoihin, mitkä saadaan istunnoissa. Mutta jos tahdomme pätevästi osata vastata kysymykseen, missä määrin vainajat osaavat antaa tietoa itsestään, täytyy meillä olla syvempää tietoa juuri noista kuolemanjälkeisistä asioista. Ja viime sunnuntaina oli meillä puhe siitä, että semmoista syvempää tietoa todella on olemassa, tietoa, joka ei ole eilispäivänä saavutettua, joka ei ole yhden ja kahden tutkijan saavuttamaa, vaan tietoa, joka on pitkien, pitkien aikakausien aikana hankittua.

Sillä niinkuin tiedämme, teosoofinen liike on alusta saakka julistanut, että tällä tähdellä on olemassa semmoisia ihmisiä, olentoja, Mestareiksi, adepteiksi, viisaiksi nimitettyjä, jotka yhdessä muodostavat Salaisen Veljeskunnan, ja jotka tietävät kaiken, mitä tietää voi tällä tähdellä ihmisen elämästä ja kuolemasta. Semmoisia olentoja, jotka itse ovat voittaneet kuoleman ja ijankaikkisen elämän ja sentähden ovat itse ratkaisseet kaikki nuo kysymykset omassa persoonassaan. Ja millään muulla tavalla ei ihminen voi saavuttaa pätevää tietoa mistään, kuin siten, että hän omassa itsessään saavuttaa tuon tiedon.

Mitä me tiedämme tästä näkyväisestä maailmasta? – Emme oikeastaan muuta, kuin sen, mitä meidän aistimiemme välityksellä on tullut meihin, ja myöskin siis, mitä me olemme toisiltamme kuulleet tai kirjoista lukeneet. Sitä kaikkea me voimme pitää tietona, mutta se on tullut meihin meidän aistimiemme välityksellä. Ja ne kaikki asiat, ne ovat meissä, sillä ennenkuin ne ovat tulleet meidän tajuntaamme, meidän sisäämme, ei olisi meillä mitään tietoa. Ja tämä pitää analogiana paikkansa. Tiedon täytyy tulla meihin itseemme. Me voimme kuvitella, mitä kuolema on ja minkälaista kuoleman toisella puolella on, mutta se ei ole mitään tietoa. Tieto on vasta sitä, että me itse täysin tietoisina kuolemme, menemme läpi sen saman prosessin, minkä ihminen läpikäy kuollessaan. Tietoa kuolemanjälkeisestä elämästä on se, että me tietoisesti kuoltuamme nousemme ylös toisessa maailmassa, elämme siinä, saamme kokea sitä elämää, katsella sitä maailmaa, saamme tutkia sen olosuhteita, saamme seurustella siinä asuvien olentojen kanssa ja sitten takaisin syntyä tämän maan päälle. En tarkoita takaisin syntyä silloin, kun olemme todella fyysillisesti kuolleet ja sitten pitkän ajan perästä synnymme uudestaan, vaan syntyä sillä tavalla, että tulemme takaisin samaan ruumiiseen sen perästä, kun olemme tuota kaikkea kokeneet. Kuten Dante Divina Comediassaan kertoo kaikesta kuolemanjälkeisestä elämästä, ja sitten tulleen takaisin ruumiiseensa, samoin ihminen, jos hän sanoo jotain tietävänsä kuolemanjälkeisistä asioista, on täytynyt itse kokea, mitä kuolema, ylösnousemus, jälleensyntyminen on. Mestarit, adeptit, viisaat ovat ihmisiä, jotka tätä kaikkea ovat kokeneet, jotka siis tietävät, mitä kuolema on, tietävät sen paljon varmemmalla tavalla, kuin ne, jotka tässä fyysisessä elämässään ovat joutuneet kosketuksiin vainajien kanssa joko kummituksien tai välittäjien avulla. Nämä tämmöiset ihmiset voivat meille esittää pääpiirteitä, periaatteita kuolemanjälkeisestä elämästä, yleensä ihmisen elämästä ja kuolemasta, pääpiirteitä semmoisia, että me sitten voimme ymmärtää kaikkia ilmiöitä.

Viime kerralla oli jo puhetta siitä, että kaikista tärkein kohta kuolemanjälkeisten tilojen ymmärtämistä varten on se, että me ymmärrämme, että ihmisessä on kuolematon henki, korkeampi minä, jumalallinen Itse, josta ihminen tavallisessa elämässään tietää sängen vähän, joka puhuu hänelle ehkä hänen omassatunnossaan, ilmenee hänen runollisissa ja filosoofisissa pyrkimyksissään, joka ilmenee hänelle, kun hän rakastaa ihmisiä, ihmiskuntaa tai aatetta, taidetta, tiedettä, kun epäitsekäs rakkaus asuu hänen sydämessään. Semmoisissa tiloissa voi tuo ihmisen sisäisin, jumalallinen minä ilmetä, mutta niitä ihmisiä ei ole monta, jotka tuntisivat tämän korkeamman minän todellisesti. He elävät vain tässä kuolevaisessa persoonallisuudessaan, heidän minänsä on vain tämä persoonallinen sieluminä, jonka sisältö on saavutettu kaikkien kokemusten kautta, mutta joka kuitenkin on rajallinen, kuolevainen, haihtuvainen.

Useimmat ihmiset eivät tunne todella korkeampaa minää. Sillä, jos he tuntisivat jumalallisen Itsensä, silloin he jo olisivat kuolemattomia olentoja, silloin he tietäisivät olevansa kuolematomia, tietäisivät, mitä on kuolema, mitä kuolemanjälkeinen elämä, jälleensyntyminen. Silloin heillä olisi muistot omasta menneisyydestään, tietäisivät, että ovat ennen olleet olemassa tämän maan päällä ja varsinkin, että he yhä tulevat olemaan tämän maan päällä. Silloin he olisivat Mestareita, adepteja, sillä me nimitämme Mestareiksi semmoisia ihmisiä, jotka ovat yhtyneet omaan korkeampaan minäänsä, jotka ovat kuolemattomia henkiä.

Ja sentähden, vaikka useimmat ihmiset eivät tunne tätä sisintä itseään, on kuitenkin kaikista tärkein asia, kun tahdomme kuolemanjälkeistä elämää ymmärtää, se, että ymmärrämme ihmisen tämän sisäisen psykologian mukaan, että ihmisellä on tämä sisin, kuolematon Itse. Sillä elämän ja kuoleman välillä, eli kuolemanjälkeisen elämän ja nykyisen elämän välillä on se eroavaisuus, että tässä nykyisessä elämässä ihminen on, kuinka sanoisin, välittömässä yhteydessä korkeamman minän kanssa,

hän voi sitä etsiä, siihen pyrkiä, siihen yhtyä. Hän voi nimittää sitä eri nimillä, Jumalaksi, totuudeksi, Kristukseksi, Vapahtajaksi, Buddhaksi, Mestariksi. Hän voi nimittää sitä millä nimellä tahansa, mutta tässä näkyväisessä elämässään hän voi pyrkiä sen yhteyteen. Kuolemanjälkeisessä elämässä se on mahdotonta.

Kuolemanjälkeisessä elämässä ihminen ei voi enää tehdä mitään uutta aloitetta, hän ei voi etsiä siellä Jumalaa, ellei hän ole tehnyt sitä täällä. Useat materialistiset ihmiset ajattelevat suruttomuudessaan: „No, näkeehän sitten, kun on kuollut, onko elämää, Jumalaa olemassa. Silloin on aika ajatella niitä asioita, tämä elämä on täynnä muita mielenkiintoisia asioita, iloja ja huolija, tämä elämä on niin raskas, tässä on niin paljon työtä ja huolta, ettei tässä jouda ajattelemaan niin ikäviä asioita, kuin kuolema.“ Tällainen mielentila johtuu ehkä siitä, että ihmisiä on väärällä tavalla peloiteltu kuolemanjälkeisellä elämällä. Heitä on peloiteltu kaikenlaisilla kauhuilla ja helveteillä pitkien vuosisatojen aikana. Sentähden on koko tuo kysymys tullut vastenmieliseksi, sillä heille ei ole osattu selittää, minkätähden olisi tärkeää ajatella niitä asioita.

Ei niitä asioita pidä pelätä, ei pidä kammoa kuolemanjälkeisen elämän tutkimista. Kirkot ja uskonnot ovat peloitelleet ihmisiä: ei niitä saa tutkia, täytyy uskoa, niinkuin me selitämme, muuten käy huonosti. – Sillä tavalla on isketty harhaan, kun päinvastoin olisi pitänyt sanoa: miettikää näitä asioita, etsikää totuutta sentähden, että teillä on siitä hyötyä kuolemanjälkeisessä elämässä. Jos ette nyt etsi Jumalaa, on teidän miltei mahdotonta kuoleman jälkeen ruveta Häntä etsimään. Sillä ihminen kuolemaan jälkeen joutuu siihen asemaan, ettei hän enää ole tuossa välittömässä yhteydessä omaan sisimpään Itseensä, on aivan kuin jokin verho olisi laskettu alas ihmisen ja hänen korkeamman minänsä välille. Kuoleman jälkeen ihminen ei ole vapaa samalla tavalla, kuin täällä. Tässä nykyisessä elämässä on ihmisellä se vapaus, jota voisimme nimittää moraaliseksi vapaudeksi, mutta se on häneltä viety kuoleman jälkeen. Ja

sentähden ihminen, joka ei käytä tätä hyväkseen, kuten kaikissa uskonnoissa on teroitettu, että on tärkeä aika nyt, sillä sitten tulee yö, pimeys, sitten laskeutuu tuo verho meidän silmiemme eteen, niin sitten ihminen ei voi nähdä totuuteen samalla tavalla, kuin täällä. „Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valo on“, sanoo Jeesus evankeliumissa.

Kuoleman jälkeen ihminen on sisäisesti katsoen velvollinen, pakoitettu jatkamaan sitä elämää, mitä hän on tässä pannut alulle, mitä hän on täällä elänyt. Niitä harrastuksia, mitä hän on täällä pannut alulle, niitä hän jatkaa, uusia hänelle ei voi tulla. Tietysti ihminen kuoleman jälkeen näkee paljon semmoista, mitä hän ei ole täällä nähnyt. Tietysti hän tulee toisenlaiseen maailmaan, saa kokea ja nähdä paljon, ja tietystikin voi monestakin tuntua, jos hän saa kurkistaa kuolleitten maailmaan, että heidän elämänsä vasta on vapaata ja ihanaa ja ihmeellistä, heidän vasta kehittyvät.—

Niin meistä voi tuntua, sillä yhdeltä kannalta katsoen, ulkopuoliselta kannalta katsoen kuolemanjälkeinen elämä on kyllä sängen ihanaa, vapaata, kaunista, mutta sisäisesti katsoen, tietäjän silmillä katsoen se on sittenkin epävapaa, moraalisesti epävapaa sentähden, että ihminen ei ole tuossa välittömässä yhteydessä sisäisen Jumalansa kanssa. — Koetin selittää näitä asioita jo viime sunnuntaina, ja ne selviävät ehkä nytkin vielä, kun tahdon koettaa kuvata, millä tavalla kuolleet voivat antaa tietoa itsestään ja mikä se on, joka antaa itsestään tietoa meille. Silloin puhun tietysti asioista siltä kannalta, kuin tietäjät, viisaat, näkijät niistä puhuvat.

Kuolemanjälkeinen elämä on lepoa, ja sen tarkoitus on olla lepoa. Sen kaikki viisaat myöntävät, että elämä täällä maan päällä tietämättömyydessä, synnissä, kaikissa vaikeuksissa on raskasta. Ihminen ei jaksaisi yhtämittaa elää tämmöistä elämää. Hänelle on lepo luonnollinen, hänen sielulle on lepo luonnollinen, sillä ihminen ehtii niin vähän miettiä tätä elämää maallisen elämän aikana. Monet ihmiset eivät tietysti haluakaan sitä miettiä, mutta sekin ihminen, joka tahtoisi sitä miettiä, hänkin ehtii verrattain

vähän, hänen täytyy tehdä kaikkia kokemuksia, tämä näkyväinen elämä on kuin kokemusten keräämistä, kuin koulussa käymistä, läksyjen lukemista, sitten kuoleman jälkeen meitä kuulustellaan. Sentähden on kuolemanjälkeinen elämä oleva lepoa, onnea.

Kaikki semmoiset peloitukset, jotka puhuvat kadotuksesta ja helvetin tuskista, ovat turhia, sillä vaikka ihmisellä olisi tuskiakin kuoleman jälkeen, ovat ne ohimeneviä. Mikä häntä todellisuudessa odottaa, on onni, ilo, lepo ja rauha. Kun me tämän uskoisimme, ymmärtäisimme, silloin kävisi nykyinen elämä helpommaksi, silloin me paljon helpommin jaksaisimme kantaa tämän elämän taakat. Ja monet sen uskovatkin.

Ihmisen todellinen elämä on se, mikä vietetään taivaassa, taivas on kuolemanjälkeisen elämän sisin mysterio. Taivas on sitä, että ihminen elää ikäänkuin uudestaan maallisen elämänsä, mutta ilman sen suruja, ilman sen pettymyksiä, ristiriitoja ja epäsointuja. Hän elää tuon vanhan maallisen elämän uudestaan semmoisessa muodossa, että kaikki, mitä hän on toivonut, ikävöinyt, hyvää ajatellut, tuntenut, tavoitellut, yrittänyt, se kaikki siinä toteutuu ja toteutuu tuhatkertaisesti, ihmeellisen täydellisellä tavalla. Siinä taivaassa on ihmisen paras persoonallinen itse mukana. Hän on sitä, mitä hän oli paraimpina hetkinään maan päällä, silloin, kun hän rakasti, tahtoi hyvää, teki hyvää. Sitä kaikkea hän on taivaassa, hän on kuin lapsi, voisi sanoa, joka ei tiedä mistään pahasta, joka saa kaikki, mitä tahtoo ja osaa toivoa, mutta hän ei osaa muuta toivoa, kuin semmoista, mitä on toivonut maan päällä. Siis kaikkea kaunista, mitä ihminen on nyt voinut toivoa, sitä hän saa.

Se on ihmeellinen tila tuo taivastila, aivan ihmeellinen. Ihmisen persoonallisuus on kuin mahdottomasti viisastunut, sillä vaikka hän ei aloita mitään uutta, niin kaikki vanha, mikä hänessä maallisessa elämässä oli, se kehittyy siellä niin pitkille, kuin voi. Ihminen, joka esim. on rakastanut musiikkia, mutta ei ole ollut tilaisuudessa täällä sitä puolta itsessään kehittämään, hän saa elää

taivaassa sävelissä, hän voi siellä laulaa sydämensä pohjasta, ja hänestä on se laulu niin ihanaa, että koko maailma sitä kuuntelee.

Kaikki, joita hän rakastaa, ovat hänen ympärillään, niille hän saa näyttää, kuinka paljon hän heitä rakastaa. – Sitä kaikkea on taivaassa.

Me tiedämme, että taivaan jälkeen tulee toinen kuolema, viimeinen tuomio, ylösnousemus. Sillä taivaselämä vie siihen, että pyhin, korkein ja kaunein, mitä ihmisen persoonallisuudessa on, yhtyy jumalalliseen minään, jotta jumalallinen minä voisi muistaa jotain siitä elämästä. Jumalallinen minä ei voi muistaa mitään ristiriitoja, alhaista, syntiä, pahaa, jumalallinen Itse muistaa ainoastaan menneestä elämästä sen, mikä siinä oli kirkasta, pyhää ja oikeaa. Sentähden taivastila päättyy tuohon viimeiseen tuomioon, jolloin ihmisen jumalallinen minä ottaa itseensä, jos ei se sana olisi sopimaton, niin voisimme sanoa, repii itseensä persoonallisuudesta, mitä siinä on pyhää ja korkeaa.

Taivaassa ollen ihminen ei voi antaa itsestään mitään tietoa. Hän ei voi kummitella maan päällä, ei voi esiintyä spiritistisissä istunnoissa, ei voi aineellistua, taivastila on pyhä ja suojattu.

Tietääkö ihminen maallisesta elämästä mitään tuossa taivaassa ollen? – Ei, hän ei tiedä mitään tästä näkyväisestä, fyysisestä elämästä, mutta tietää niistä, jotka ovat hänen rakkaitaan. „Mutta“, me kysymme, „kun hän ei näe tänne, äiti esim. ei näe lapsiaan, niin miten hän tietää niistä?“ – Niin, hänellä on edessään, jos niin voimme sanoa, heidän sielunsa. Ja on sangen merkillistä, minkälainen on tuon taivaassa olijan kokemus, sillä vaikka nuo häntä ympäröivät omaiset ovat täysin eläviä, niin on kuitenkin ihmeellinen ero joskus, sen vainaja panee merkille, sillä joskus tapahtuu niin, kuin joku noista rakkaista yht’äkkiä säteilisi jotain. Aivan odottamatonta rakkautta tulee heidän puoleltaan, odottamatonta kirkkautta, niin että vainajan taivaallinen onni lisääntyy tuhatkertaisesti.

Milloin tämä tapahtuu? – Silloin, kun hänen rakkaansa maan päällä häntä muistavat, ajattelevat häntä kauniisti, epäitsekäästi.

Ei niin, että itkevät ja tahtovat häntä takaisin, sehän ei juuri tapahdukaan enää, kun vainaja on tullut taivaaseen, on kulunut jo niin monta vuotta hänen kuolemastaan, että omaiset ovat voittaneet surunsa. Mutta kun he muistavat häntä, lapset isäänsä tai äitiään, silloin on aivan kuin heidän omasta sielustaan, sydämestään, lähtisi säde siihen – jos niin voimme sanoa – kuvaan, mikä taivaassa on tuon vainajan luona, se kuva silloin elävöityy.

Tämä on ihmeellinen tosiseikka. Sentähden on kyllä oikein, että ihmiset muistavat rakkaudella kuolleita, mutta jos se rakkaus ottaa ainoastaan tuon muodon, että me menemme heidän haudoilleen ja pidämme niistä huolta, niin heillä ei ole siitä mitään iloa. Kun koristamme heidän hautojaan, viemme kukkia ja laitamme hautakiviä, on se meitä itseämme varten, se on meidän omaa turhamaisuuttamme, me tahdomme sillä näyttää toisille, että me kunnioitamme vainajia. Kuolleille ei ole siitä mitään iloa, heille on iloa ainoastaan siitä, että me heitä rakkaudella muistamme. He eivät tiedä kivistä ja fyysillisistä kukista mitään, mutta meidän rakastavat ajatuksemme ovat ruusuja, jotka lähtevät heidän luokseen.

Taivaasta päin ihminen ei siis voi omasta aloitteestaan antaa mitään tietoa tänne maan päälle. – Mutta eikö meillä tavallisilla ihmisillä voi olla mitään tietoa vainajista silloin, kun he ovat taivaassa? – Voi. Me voimme nousta heidän luokseen. Jos me olemme esim. herkkätuntoisia, mediumistisia, vähän salatieteellisesti kehittyneitä, selvänäköisiä, niin me voimme kyllä puhdistamalla itseämme asettua kuolleiden mielentilaan ja nousta heidän luokseen taivaaseen. Tavallinen ihminen ei osaa sitä tehdä esim. nukkuessaan, hänen täytyy tehdä semmoista päivällä tajuisena ollessaan. Ja se tie, mikä hänet vie kuolleen omaisen luo, kulkee hänen sydämensä kautta. Hän voi sen tehdä, jos hän on niin puhdistanut mielensä, sielunsa ja ruumiinsa, että hänen tajuntansa kestää taivaan iloa. Jos hän voi nousta taivaalliseen vapauteen, iloon ja riemuun, jos hän voi täällä maan

päällä täytyä taivaallisella autuudella, silloin hän voi inspirationin hetkellä kohota kuolleiden luo, ja silloin hän voi tehdä ihmeellisiä havaintoja. Kuollut voi puhua hänen kanssaan, ja jos hän on välittäjä, mediumi, vaikkapa vain hetkellisesti, hän voi silloin silläkin tavalla saada tietoa tuntemastaan vainajasta, että hän joutuu, niinkuin sanotaan, jonkunlaiseen kosketukseen, suhteeseen taivaassa olevan sielun kanssa, ja silloin voi hänen tajuntaansa tulla tuon kuolleen ajatuksia, ja vaikkapa hän kätensä avulla kirjoittaisi jotain tietämättä, mitä siitä tulee. Tämä tietysti sillä edellytyksellä, että ihminen on puhdas, on sillä tavalla jalostunut ja sivistynyt, että hän ymmärtää näitä asioita, ja toiseksi aivan ehdoton ehto on, että hän tuntee tuon vainajan. Omaisten, rakkaittensa luo hän voi kohota, ei tuntemattomien kanssa voi joutua kosketukseen. Jos on esim. tavallinen mediumi, niin hän ei voi joutua millään tavalla tekemisiin hänelle tuntemattomien vainajien kanssa, jotka ovat taivaassa. Jos joku vainaja sanoisi mediumin välityksellä, että hän on taivaassa ja on mediumille persoonallisesti tuntematon, niin siinä on jotain harhaa.

Mutta ennenkuin vainaja astuu taivaaseen, on hän tuonelassa. Siellä hän on myöskin oma persoonallinen itsensä, sama, mitä maan päällä, mutta nyt vähän toisessa merkityksessä, kuin taivaassa. Hän on tuonelassa sinä ihmisenä, itsekkäänä olentona, joka kärsii, joka kantaa taakkoja, jolla oli vaikeuksia maan päällä, joka taisteli maan päällä omien syntiensä kanssa, joka oli itsekäs. Tämä ihminen se on tuonelassa. Ja tuonelan kokemukset ovat kyllä sängen ihmeellisiä, sillä siellä ihminen juuri askel askeleelta vapautuu oman menneen elämänsä heikkouksista, erehdyksistä, itsekkyydestä. Tuonelassa hän läpikäy, niinkuin uskonnotkin selittävät, jonkinlaisen kiirastulen, joka puhdistaa. Ja hän on onnellinen sielläkin, kun hän saa esteettä ja häiriöttä puhdistua. Mutta jos me täällä maan päällä koetamme päästä yhteyteen hänen kanssaan esim. mediumin

välityksellä, silloin me itse asiassa teemme hänelle pahaa, me häiritsemme häntä.

Tämä on kyllä esitetty kaikissa uskonnoissa, ettei saa häiritä kuolleiden lepoa, ei tuonelassakaan, sillä he ovat siellä täydessä toimessa. Mutta, jos on semmoinen välittäjä-olento, jolla on noita ihmeellisiä eetterivoimia, jotka vaikuttavat magneettisesti tuonelan voimiin, niin se on silloin vainajalle kuin pyörre, virta, joka tulee ja koskee häneen ja koettaa viedä hänet mukaan, ja hän hyvin mielellään tulee virran mukaan ja tulee mediumin luo, ja se herättää hänessä maallisia tunteita ja ajatuksia. Istunnoissa voi silloin tulla vainajia tuonelasta, ja he saavat keinotekoista elämää, fyysillistä elämää mediumin välityksellä ja voivat silloin kertoa itsestään ja olostaan. He kertovat silloin semmoisia asioita, joita meidän elävien ihmisten on helppo ymmärtää, he kertovat sangen järkevästi kuolemanjälkeisistä oloiloista. Ja meistä tuntuu, että tuossahan on oikein päteviä lausuntoja, nythän vainajat itse kertovat meille.

Tämä on kyllä totta, mutta jos me tietäjän silmällä arvostelemme heitä ja heidän tiedonantojaan, niin näemme, että hehän eivät ole omaa itseään. Eivät he ole itsetietoisia ihmisiä tuonelassa, hehän ovat siellä työskentelyssä, he puuhaavat oman itsekkyytensä kanssa, he koettavat vapautua omista vioistaan, he ovat puhdistavassa tuleessa, heidän näköpiirinsä on rajoitettu. Kun he tulevat istuntoon ja rupeavat siellä kertomaan, niin he kertovat osaksi semmoista, mitä he muistavat tuonelasta, mutta myös semmoista, mitä he lukevat istunnossa olevien ajatuksista. Heidän elämänsä ei ole todellista elämää, he eivät ole todellisia ihmisiä, joilla on korkeampi minä, he ovat vain kaikuja maallisesta elämästä; istunnossa heidät herätetään uudestaan eloon ja he puhuvat kuin papukaijat ja puhuvat sitä, mitä muistavat maallisesta elämästä ja vähän kokemuksiin tuonelasta.

Tämä on heille joka tapauksessa epäedullista, sillä he ovat tulleet häirityiksi työssään tuonelassa. On parempi, että jätämme heidät rauhaan. On parempi, ettemme mene spiritistiseen

istuntoon, emmekä yritä pyytää vainajia luoksemme, sillä jos he tulisivat, olisi se heille turmioksi. Heillä ei ole enää mitään tekemistä tämän maailman kanssa, he ovat alkaneet tottua uuteen elämäänsä, tänne tulevat he vedetyiksi puoliolentoina, joilla ei ole korkeampaa minää, he eivät osaa kehittää näitä kokemuksiaan, eivät osaa niitä miettiä.

Sehän on niin tärkeää, että meillä ihmisillä on tuo omatunto, valistunut järkemme, kun olemme täällä fyysillisessä elämässä, sillä muuten emme olisi ihmisiä. Semmoiset ihmiset, joista on jokin korkeampi puoli lähtenyt ulos, niitä nimitetään hulluiksi. Sentähden on vainajille aivankuin heidät tehtäisiin hulluiksi, kun heidät kutsutaan fyysilliseen maailmaan. He eivät voi tulla tänne muuta kuin mielettöminä, ei tosin siinä merkityksessä, kuin fyysiset mielisairaat ovat, sillä vainaja voi puhua loogillisesti, mutta hän on mielisairas siinä merkityksessä, että hän ei ole oma itsensä, hän puhuu vain kaikuja. Semmoiselta vainajalta, joka on tuonelassa, emme koskaan saa kuulla mitään suurempaa viisautta, kuin mitä jo tiedämme. Ja jos tutkii semmoisten vainajien tiedonantoja, niin huomaa, että he puhuvat aina eri tavalla. Jos joku vainaja on kristitty, hän puhuu kristittyjen tavalla, buddhalainen buddhalaisten j.n.e. Ja kun vainaja kertoo, miten on kuolemanjälkeisessä elämässä, hän antaa aina kuin vahvistusta sille uskonnolle, missä hän on ollut. Jos istunnossa ovat kaikki kristityitä, ja sitten tulee vainaja, esim. jokin pappi, joka puhuu mediumin välityksellä, niin kaikki hänen puheensa vahvistavat istunnossa läsnäolijoiden mielipiteitä.

Jos tietäjä katsoo tämmöistä, niin se on hänestä vastenmielistä, sillä se on kuin kuori, joka siellä puhuu. Ne, jotka tuntevat teosoofista kirjallisuutta, muistavat, että mad. Blavatsky alussa puhui aina näistä kuorista, ja sillä hän loukkasi spiritistejä kauheasti. Nyt ovat spiritistit siksi paljon edistyneet, että he voivat käsittää, mitä mad. Blavatsky tarkoitti. Ei mad. Blavatsky tarkoittanut, ettei vainaja olisi istunnossa läsnä, mutta tietäjän

kannalta ne ovat kuin tyhjiä kuoria, sillä korkeampi minä on omassa olossaan, kaukana.

Mutta eikö sitten ole mitään semmoista kuolemanjälkeistä elämää, eikö ole mitään semmoisia kuolleita ja vainajia, jotka ihan omana itsenään voisivat ilmestyä tai kertoa jotain? On, semmoisia ovat kuolleet, vainajat ensimmäisenä aikana kuoleman jälkeen. Tavalliset ihmiset, jotka kuolevat rauhallisesti, pitkän taudin perästä, semmoiset ihmiset, joilla ei ole mitään erikoista vetovoimaa maan päälle, semmoiset eivät tietenkään kummittele, eivätkä helposti esiinny istunnoissa. Sattumalta he kyllä voivat tulla vedetyiksi mediumin luo ja kertoa itsestään, mutta heidän viisautensa ei ole suuri, he voivat vaan sanoa: minä olen olemassa ja minulla on hyvä olla. –

Ensimmäinen kokemus kuoleman jälkeen ihmisellä on se, että hän on vapautunut sairaasta fyysisestä ruumiista, hänellä on kevyt olla. Hän voi tehdä havaintoja, hän tavallisesti kuoltuaan on mukana vielä omassa kodissaan, katselee omaisiaan, omaa ruumistaan. Alussa hän ei osaa uskoa olevansa kuollut, mutta vähitellen hän sen huomaa. Kun hän näkee, että omaiset itkevät ja surevat, vaikuttaa se häneen ikävästi ja hän koettaa heitä lohduttaa ja sanoa, että hänen on hyvä olla. Sentähden on viisasta, että me, jotka jäämme jälkeen, emme heittäydy epätoivoiseen suruun, vaan olemme hiljaa, rauhoitumme, alistumme kohtalon tahtoon. Kuolema tulee jokaiselle, emme voi sitä muuttaa, siis alistumme. Kukaties tuo meidän rakas vainaja voi meille jotain sanoa, jos meidän mielemme on tyyni, hän voi vaikka näyttäytyä meille. Monelle on tapahtunut, että hänen rakas isänsä tai muu omaisensa on näyttäytynyt hänelle, hymyillyt ja vakuuttanut, että hänellä on hyvä olla. Ja jos ihminen on rauhallinen mielessään ja jos hän on vähänkään herkkätuntoinen, hän voi keskustella vainajan kanssa heti kuoleman jälkeen.

Se on hyvin ihmeellistä tuo ensimmäinen aika kuoleman jälkeen, mutta se ei kestä kauan. Vainaja siirtyy pois, hän nukahtaa ja herää tuonelassa. Mutta jos hänellä on jotain

omallatunnolla, jos hän on jättänyt jotain tekemättä, jos on piiloittanut testamentin tai jättänyt jotain muuta ilmoittamatta omaisilleen, silloin hän koettaa kummitella. Silloin olisi kyllä tuommoisessa tapauksessa mediumi hyvä, joka osaisi saada häneltä tietoa, ja omaisetkin voisivat saada tietoa, jos vaan osaisivat asettua oikeaan mielentilaan. Mutta meillä on aina, kun joku on kuollut, aivan toisenlaista puuhaa: hankkia kirstuja, puuhata hautajaisia, ajatella vieraita y.m. Me emme ehdi silloin rauhallisesti suhtautua vainajaan, ja se olisi kuitenkin tärkeää.

Mutta on paljon semmoisia ihmisiä, joiden tila näin heti kuoleman jälkeen ei ole tämän laatuinen, vaan joiden tila kohta kuoleman jälkeen voi olla hyvin vaikea. Ne ihmiset, vainajat ovat niitä, jotka kuolevat liian aikaisin, jotka kuolevat tapaturman kautta tai sodassa tai itse murhaavat itsensä. Itsemurhaajan kohtalo on vaikea, hyvin vaikea. – Me voimme sanoa yhtenä tunnusmerkkinä ja piirteenä siinä elämässä, jota viettävät ne ihmiset, jotka ovat kuolleet liian aikaisin, että heidän silmänsä edessä on aina tämä maallinen elämä, ja samalla heillä on tieto ja tunne siitä, mitä he vielä olisivat voineet tehdä, mitä heidän olisi pitänyt tehdä.

Tämä on varsinkin itsemurhaajalle äärettömän vaikeaa, sillä kun ihminen kuolee liian aikaisin, esim. murhaa itsensä, hän ei pääse muuta kuin tästä fyysillisestä ulkokuoresta, itse hän on fyysisessä voimaruumiissaan vielä, hän tuntee olevansa aivan tässä fyysisessä, näkyväisessä maailmassa, mutta kykenemätön mitään tekemään. Hän ei voi mitään tehdä, ja kun hän näkee elämän nyt uudelta kannalta, niin hän näkee, mitä väärää hän oli tehnyt, näkee, miten hänen olisi pitänyt menetellä, miten hän nyt tahtois tehdä, eikä hän kykene mihinkään. Ja silloin hänen ajatuksensa luonnon pakosta kääntyvät siihen, mitä hän teki. Siis itsemurhaaja aivan kuin paeten semmoista suurempaa siveellistä näkemystä, hän alussa puolustautuu sillä, että hän eläytyy uudestaan maallisen elämänsä vaikeihin aikoihin ja näkee syyt, minkä tähden hänen piti murhata itsensä ja sitten, miten se

tapahtui – ja niin hän taas murhaa itsensä. Taas hän heitetään ulos ruumiiseen, ja taas hän näkee, miten olisi voinut olla ja uudestaan hän uppoutuu elämään ja elää ne läpi – ja taas murhaa itsensä. – Tätä hän elää uudestaan ja uudestaan.

Semmoinen henkiolento, vainaja, tarvitsee auttajaa, ja auttajia on, mutta vaikea on saada hänet unohtamaan oman itsensä, saada hänet kuuntelemaan, sillä ihminen, joka elää omantunnon tuskissa, maallisissa huolissa ja vaikeuksissa, hän ei kykene aivan äkkiä ajattelemaan suuresti ja jalosti, sillä hän on kuin orava, joka pyörällä juoksee häkissään aina samaa ja samaa.

Jos itsemurhaaja on ollut epäitsekkäs motiiveiltaan, jos hän on murhannut itsensä sentähden, ettei hän tahtonut olla toisille vaivaksi ja häiriöksi, silloin hänessä on jotain moraalista, siveellistä voimaa, ja silloin se siveellinen voima antaa hänelle rauhan, tekee hänelle mahdolliseksi rauhallisesti katsomaan elämänsä. Hän ei joutu epätoivoon, vaan samalla tavalla, kuin hän rauhallisesti tappoi itsensä maan päällä, hän voi rauhallisesti ajatella sitä kuoleman jälkeen. Hän ajattelee, miten hän olisi voinut menetellä ja kaikki asiat olisivat voineet kääntyä hyväksi, mutta hänen omatuntonsa ei niin soimaa, että hän pakenisi niitä, vaan hän voi kasvattaa itseään, ja hän voi pian saada nukahtaa. Sillä oikeastaan sen ihmisen, joka kuolee enneaikaisesti, pitäisi saada nukkua siksi, kun hän herää tuonelassa. Se olisi hänen onnensa.

Semmoiset ihmiset, jotka kuolevat sodassa, jotka menevät isänmaata puolustamaan tai oikeuden puolesta taistelemaan ja kuolemaan, semmoiset sotilaat, jotka epäitsekäessä mielessä lähtevät uhraamaan itsensä, eivät joutu niin tukalaan tilaan. He ensin, kun tulevat toiselle puolelle oman luontonsa mukaisesti joko jatkavat taistelua, niin että rintamalla voi olla paitsi fyysillisiä sotilaita myös vainajia, jotka taistelevat keskenään, kunnes he vähitellen huomaavat olevansa kuolleita. Siellä on kyllä auttajia, jotka huomauttavat heitä siitä.

Jos sitten on sellaisia sotilaita, jotka vain pakosta ovat olleet mukana taistelussa, eivät sydämessään ole hyväksyneet sotaa, niin tultuaan toiselle puolelle ja huomattuaan olevansa kuolleita, he täyttyvät tuolla tunteella, joka heillä oli maan päällä: tämä on julmaa, petomaista, kuinka ihmiset voivat olla niin järjettömiä, elämellisiä? Me olemme eläneet tämän maan päällä kauan, ja yhä ihmiskunta on niin sokaistunut, pimeä, että se ehdoin tahdoin murhaa ja tappaa. – Tällaiset vainajat voivat silloin saada työtä, he voivat lähteä rauhoittamaan toisia vainajia, toisia sotamiehiä, voivat saarnata rauhan evankeliumia sen ajan, minkä he viettävät tässä maallisessa elämässä. Sitten he nukahtavat herätäkseen tuonelassa.

Nämä tämmöiset vainajat, jotka siis ovat vielä itsetietoisia olentoja kuoleman jälkeen, he voivat kummitella, voivat näyttäytyä, voivat esiintyä spiritistisissä istunnoissa. Minä luulen, että yleinen kokemus mediumeilla on, että heidän luokseen tulee kaikkia onnettomia vainajia, kuten itsemurhaajia, tapaturmaisesti kuolleita, mestatuita y.m. He tulevat tuskassa ja he voivat saada apua. Ei kyllä ole mitään hyvää heidän oman kehityksensä kannalta, että he sekaantuvat fyysilliseen elämään. Parempi olisi, että heitä opastettaisiin sieltä päin, jotta valmistuisivat unta, taivasta varten. He ovat ihmisiä sanan varsinaisessa merkityksessä, he voivat olla tekemisissä maan ja ihmisten kanssa. He ovat omaa itseään, ovat säilyttäneet persoonallisen itsetietoisuutensa.

Siis ne vainajat, kuten viime sunnuntaina huomautettiin, jotka voivat antaa itsestään tietoa, ovat niitä, jotka ovat vielä aivan lähellä tätä meidän maallista elämää, ovat miltei tässä. Ainoat pätevät tiedot, mitä voimme saada kuolemanjälkeisestä elämästä, liikkuvat alalla, joka on välttämättömästi lähellä meidän nykyistä elämäämme. Siis pätevät tiedot kertovat meille sangen vähän kuolemanjälkeisestä elämästä, kertovat ainoastaan niiden kokemuksista, jotka ovat juuri jättäneet tämän fyysillisen elämän, ja varsinkin niiden, jotka ovat äkkiä kuolleet. Semmoisilta

vainajilta voimme saada päteviä tietoja heidän omasta olostaan, mutta kaikki muu on enemmän tai vähemmän hataraa ja epäpätevää.

Semmoinen ihminen, joka uhrautuu, antaa henkensä toisten puolesta, joka siis vapaaehtoisesti lähtee kuolemaan sen takia, että koettaa auttaa toisia, semmoinen ihminen avaa kyllä merkillisiä asioita, sillä kun hän tulee toiselle puolelle, niin elämä on hänen edessään, tämä mennyt elämä ja koko tämä maailma, ja hän näkee ja tietää ja tuntee, mitä kaikkea hän olisi voinut tehdä. Hän näkee, että tämä maallinen elämä on ihmisten mielikuvituksessa yleensä liian tyhjä, aineellinen, liian kolkko ja mitätön. Ja kuitenkin tässä elämässä voisi olla henkeä mukana, yhtämittaa henkeä mukana. Se olisi elämän tarkoitus. Hän on ehkä kuollut marttyyrina jonkun asian puolesta, ja silloin hänellä toisella puolella on mahtava, voimakas tunne siitä, että elämässä voisi olla henkeä mukana. Kun hän syntyy jälleen, hän tuo henkeä mukanaan. Se tulee hänen päällensä, jollei ennen, niin silloin, kun hän tulee yhtä vanhaksi, kun hän oli kuollessaan viimein. Silloin hän täyttyy hengellä yht'äkkiä, hän ymmärtää, mikä elämä on ja rupeaa työskentelemään todellisen elämän puolesta.

Ihmiskunta menee eteenpäin hengessä, viisaudessa ja tiedossa kylläkin vain sen kautta, että ihmiset antavat henkensä ja elämänsä. Marttyyrit, itsensä uhraajat, ne tuovat henkeä tähän maailmaan. Ja me voimme sanoa, että luonto on aivan kuin löytänyt jonkunlaisen korvauksen, kun me ihmiset olemme siksi kehittymättömiä, että murhaamme ja tapamme toisiamme, lähdemme sotaan ja monet ihmiset kuolevat nuorella iällä. Se on keksinyt, että nuo ihmiset, jotka epäitsekkäästi antavat henkensä, syntyessään uudestaan maan päälle tuovat mukanaan henkeä. Semmoiset ihmiset, jotka nyt elämässään ovat täynnä henkeä, uskoa, jaloutta ja epäitsekkyyttä, ovat kylläkin usein entisiä sotilaita, jotka ovat kuolleet jonkun asian puolesta.

Luonto siis auttaa meitä, kun emme itse osaa auttaa itseämme. Ei meidän sitä varten pidä käydä sotia, että me henkevoityisimme, kyllä me voimme paljon paremmin ja nopeammin edistyä henkisyudessa sillä tavalla, että seuraamme suurten Mestarien jälkiä ja poistamme pahan maan päältä. Mutta kuitenkin meidän täytyy ihmetellä luonnon kummallista ekonomiaa, luonnon suuremmoista järjestystä, että pahastakin koetetaan saada jotain hyvää. Se on luonnon ihmeellinen alkemia.

Ja ne ihmiset, jotka epätsekkäästi kuolevat vaikkapa sodassa jonkun turhan asian puolesta, he palvelevat ihmiskunnan asiaa. Mutta voi niitä, jotka panevat sotia toimeen ja vetävät alas pahaa ihmiskunnalle!